

ריטה עם חברים לעבודה, בימי עבודתה במפעל-היהלומים מריכת'נוער ומונהלת מכון'עיסוי

פה בקור האיום. השתוללתי. קיבלו הור' ראו לכבול אותי באויקים למיטה. הם פחדו שאזיק לעצמי.
הרגשתי שאני צריכה לשרותים. צעקתי לסוהרת: "אני צריכה פיפי". אך נאלצתי להתאפק כשעתיים. בכיתי מחוסר-אונים, והסוהרת בתיה, שראתה את הסבל העובר עלי, בכתה יחד איתי. היא לא יכלה להוריד לי את האזיקים. המפתחות היו אצל הקצינה התורנית שלא היתה בסביבה.
אחרי ארבע שעות באה מישלחת

ריטה (משמאל) מבלה בחברת ידידה אהודה מאוד בכלא

מסרק לא היה לי. מזלי שהבנות אירגנו לי בגדים נקיים, וחשבתי מה היה קורה לי אלמלא הייתי כדאדם אהוד ככלא. במיקרה כזה הייתי יוצאת פרועה, ממילא הייתי מסריחה, בגלל אותם בגדים והשמיכות המעופשות. הריח שם כליך נורא.

בשום אופן, למרות התחנונים, לא הצלחתי לשכנע את הסוהרות לאפשר

המיכתבים של ריטה

לאחר סגירת התאים. בשעה 8.30 בערב, נהגנו להתכתב. את הפתקים העברנו באמצעות הסוהרות. קיבלתי פתקים ומיכתבים מאסירות רבות. ביניהן גם מריטה. חלק מהם שמרתי ברשותי, אך כאשר שוחררתי הם הוחזרו עליי הנהלת-הכלא.

מיכתבים אחרים השארתי בידי אסירה שעמדה להשתחרר אחרי. אסירה זו לא נברקה בקפדנות והיא הצליחה להבריח מיכתבים אחרים מהכלא. פגשתי אותה לפני ימים מיספר והיא מסרה לי את מיכתביה של ריטה. בנוסף למיכתבים של אסירות אחרות, ואלה מיכתביה של ריטה בלשונם:

2.12.87
9.30

לנעמי...
כאמת שבה לי למות... זה טירוף המקום הזה, ואני אמורה ליעזב ולשיגעון ולהיגיון של מי שהחליט שהוא המשיג עלי...
עכשיו באמת קשה לי, אפילו את הספר של יותם לקחו ממני היום, וכי למה... ובכך משום שכתבתי הערות בצר... למה בהיעלמות המיטורית של הערשה לא טיפלו כל כך מהר, ובאמצע העבודה נקראתי לדין וחשבון עם הקצינה. נו באמת...

ועכשיו כולן גוחרות כבר, ועוד מעט חמדה תחליט ששוב היא שורפת, ואילנה שוב תכנס לחץ, ומעניין מה יקרה אם חמדה כן תשרוף מי יפתח את דלתות-התא? ומלבד השומן אותה-הקין שנטפס לי בכלא תשאר לי גם כויה יפה מפנים...

טוב נשבר ונשבר ונשבר לי...
למה לא הגעת בערב לחוג? רציתי אחרי הכל לראות אותך אחרי-הצהריים. לפעמים יש לי הרגשה שאני לא יכולה יותר. מעניין מה חשב השופט...

טובה מקוה שובתי אלך בכל זאת לתדיאן. אם לא, מחר אהיה סגורה ואז אין טלפון... טוב, תעני עוד הערב.
שלך
ריטה!

4.12.87

חבל שאני לא יכולה לעבור מחודאן שלי לשלך... שלי, שלך, איזה מושגים אידיטיים...
והבגדים כבר משגעים את המוח, אבל הידיעה שבלעדי הבגדים הללו אין לך כמעט קיום כאן.

תגיד, ביקשת כבר לעבור אלינו שוב? תכתבי למנהלת שוב. באמת, הרי תוכלי לעשות מיון ברגים גם כאן. ביגדייל.

לפחות עד שתשתחררי אפשר יהיה לשוחח, ולהעביר את הזמן. זה מרתיע אותי. אנתנו כאן כ-10 בנות, 50% מאיתנו מושחתות על הרצח ואיך הוא בוצע. כל הזמן השיחורים הללו. אלוהים, האם הם שכוו שמלכו אורכן חייאדם אפשר לשחזר עוד דברים ועם זה אני צריכה להמשיך ולחיות שנה וחצי. נמאס!

ריטה וידיד במיסערה החבר שני היה ילד-טוב-ירושלים

אינו גורם מרתיע. זה לא מה שיגרמו לי לא לעשות עוד פעם והיה נ...

צדיקות הדור

כאן אני מנטרלת את הרגשות שלי. לא מאמינה לאף אחד. כל הסיפורים כאן נרדשים. כולן צדיקות-הדור. אף אחת לא עשתה שום דבר. כולן קורבנות של החברה. אני מבינה אותן, לפעמים קשה להודות. והסגל עם ההבטחות: אמרו לי לל-מוד משהו. חיקיתי שלושה חודשים

עבדו אצלי זונות-רחוב לשעבר

וסטודנטיות שמימונו את לימודיהן

כדי לעבור מיבחן של סיווג מיקצועי. כשאצא אני יודעת שתדבק בי הסטיגמה של הכלא. מהיום הראשון שהגעתי דיברתי על קיבוץ. בריחה ממיסגרת למיסגרת. דיברתי על שיקום תעסוקתי. בחנו אותי, והיה לי יופי עם הרבנים שאמרו לי. עשה לי קצת טוב, אולי טפחה על האגו.

הייתי אמורה ללמוד הנהלת-חשבון נות, ייעוץ-מס ועמילות-מכס, אך לא נראה שיעסקו אותי עם עבר של מיר' מה וזיוף.

אחר-כך ניסו לשכנע אותי שאלמד סתם כדי ללמוד. הכל נראה לי מוזר, אבל הם שיכנעו אותי שהם יודעים יותר טוב ממני. בסוף חשבתי שאולי זה בכל זאת מתאים למניפולציות שלי עם המירמה וכו'.

המזל שלי בכלא זה החוג לפסיכור (המשך בעמוד 20)

יומיים. נראה לי שהוא התייחס לנושא כאל בריחה גרועה.

הסכרתי לו שאני רוצה שיחות, אמרתי לו גם ששמנתי ככלא, וזו כנראה בעייה נפשית אצלי. תמיד היה חשוב לי איך שאני נראית. הכלא הורס גם את הגוף ואת הנפש.

לא הסכמתי לקבל טיפול בכדורי-הרגעה. אני לא משקרת את עצמי, ולא רוצה להרגיע את עצמי באמצעות כדורים. אין לי ממה לברוח ואני לא מעוניינת להפוך לנרקומנית של שום דבר.

כשיחות אני יכולה לומר מה אני חושבת ולקבל אולי תגובה מהצד השני. השהייה בכלא גרמה לי לכמה דברים. חוץ מהמאסר וחוזק מהעונש אני מרגישה השפלה. כעצם כל אחד יכול לעבור את זה, ומבחינתי הכלא